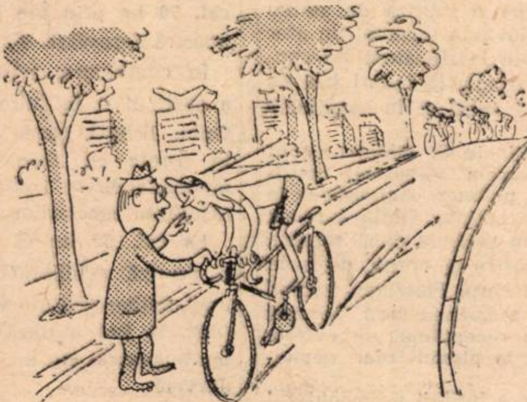
MAGAZIN sportiv

La 74 de ani — aviatoare

La 74 de ani, Marion Hart continuă să „adune" ore de zbor. Pînă în prezent, ea are la activ 5 000 de ore de zbor, deși s-a gîndit cam tîrziu să se facă aviatoare: la 50 de ani!

Ea are în palmares și o performanță remarcabilă: traversarea Atlanticului, pe care a efectuat-o acum cîțiva ani, de una singură.

— Dacă nu te superi, ce etapă este asta?
Desen de G. Badea

FILE DE ALBUM

Cronometraj cu... pendulă

Cu o jumătate de veac în urmă cea mai mare întrecere ciclistă din țara noastră era *„Circuitul Munteniei"*. Bineînțeles cicliștii din acele vremuri (1910—1913) nu au cunoscut plăcerea de a pedala pe o șosea asfaltată nici măcar un kilometru; după cum străine le erau cauciucurile ușoare de 300 de grame, schimbătorul de viteză sau bicicletele de nouă sau zece kilograme, pe care le utilizează cicliștii din zilele noastre. „Ducipalii" de atunci cîntăreau 20—25 kg.

De-a lungul traseului șoselele erau aproape pustii. Doar ici, colo sătenii, aflați la cîmp, priveau mirați la cei ce goneau pe „căluții de fier" cu uluitoarea iuțeală de... 20 km pe oră.

Concurenții soseau la intervale mari. Timp de închidere a controlului — ca astăzi — nu exista. Unii cicliști terminau etapele seara, tîrziu. Despre finișuri în pluton nici vorbă, așa că înregistrarea sosirilor nu constituia o problemă pentru arbitri.

„Cronometrajul" se făcea, îndeobște, cu ceasul de buzunar, secundele fiind, bineînțeles, o cantitate neglijabilă. In legătură cu epoca de pionierat a ciclismului nostru, am auzit cu ani în urmă de la unul din foștii protagoniști ai „Circuitului Munteniei" următoarea ispravă:

Intr-un oraș capăt de etapă, publicul îi aștepta pe concurenți. Mașinile oficialilor care trebuiau să sosească înaintea concurenților, nu-și făcuseră apariția (cele două sau cel mult trei mașini — uneori una singură — rămîneau deseori în pană, terminînd etapa după concurenți). Printre spectatori se afla și un frizer, pasionat al sportului, care își lăsase baltă clienții și ieșise să vadă sosirea concurenților.

Cînd sergenții au început să dea țignale, cum că se apropie cicliștii, urmașul lui Figaro a avut o inspirație salvatoare: a dat buzna în prăvălie, a smuls din perete pendula cu cuc și a făcut pe... arbitrul, înregistrînd sosirile în etapă. Isprava frizerului a fost îndelung comentată în micul orășel carpatic.

De atunci se mai păstrează și astăzi în rîndurile cicliștilor expresia: „te-o fi cronometrat cu pendula", utilizată cînd vreun ciclist susține că ar fi realizat o performanță ce pare neverosimilă.

I. EMILIAN

Fotbalul cîștigă teren în Australia

După ce a asistat la C.M. de fotbal, Ian Mac Andrew, secretarul federației australiene de fotbal este de părere să organizeze după modelul R.F. Germane o „divizie de onoare" care să adune „elita" tuturor cluburilor de fotbal din Australia. Pentru a-și pune planul în aplicare, el a copiat toate regulamentele primei ligi din R.F.G., prezentîndu-le conducătorilor federației australiene. „Totul este bun — a fost răspunsul — dar pentru a pune în aplicare proiectul lor, vest-germanii au avut nevoie de 10 ani. E cam mult să așteptăm și noi atît!"

Colecționarul de timbre

Pentru elevul Roland Cotariu din clasa a XI-a a Liceului „Alexandru Ion Cuza" din Buc. filatelia este o adevărată pasiune. De aproape 8 ani, adună și selecționează timbre de tot genul. Astăzi are în clasoarele sale peste 6 000 de timbre, dintre care o mare cantitate sînt cu subiecte sportive.

Colecția de timbre sportive românești începe din 1947 cu Jocurile Balcanice de atletism. An de an au fost colecționate seriile cu teme inspirate din oină, înot, patinaj, atletism, săniuș etc. La loc de cinste sînt și timbrele emise cu prilejul Olimpiadelor, a diferitelor campionate mondiale sau europene.

Nu lipsesc nici timbrele sportive din străinătate, din Guineea, U.R.S.S., Japonia, Statele Unite, Austria, Cehoslovacia etc.

Text și foto
T. ROIBU

„Unsprezece"

1. — Echipa învinsă are tricourile mai uscate.

2. — Cel mai greu joc e... următorul.

3. — Jucătorii de azi nasc legendele de mîine.

4. — Adversarul cel mai greu e cel considerat mai slab.

5. — Un Pele poate fi neutralizat. Cinci Pelé nu.

6. — Duminică joacă echipa națională. Vor asista 80.000 de... selecționeri unici.

7. — Zeița Fortuna e o femeie interesată. Surîde numai învingătorului.

8. Nu echipa mai bună bate, ci aceea mai bună în ziua jocului.

9. — Am pierdut din motive obiective: teren, public, arbitru...

Dar adversarul?

10. — Greșeala adversarului o provoci, nu o aștepți.

11. — Ușurința în execuție se capătă greu.

TUDOR VASILE

Dacă îl învinge pe Clay...

Una dintre figurile care au fost remarcate, mai întotdeauna, la marile gale de box în care a fost pus în joc titlul de campion mondial la categoria grea, este aceea lui Rocky Marciano, care a urcat și el pe tronul „greilor", abandonînd în 1952 coroana pugilistică fără să fi cunoscut înfrîngerea.

Rocky Marciano a putut fi văzut și la Frankfurt pe Main, cu ocazia meciului dintre Cassius Clay și Mildenberger. În unele cercuri se afirmă că Rocky Marciano a fost mai de grabă... observator decît spectator la ultimul meci al lui Clay, el intenționînd, în ciuda celor 43 de ani pe care îi are, să se reîntoarcă în ring și să-și măsoare forțele cu Clay.

Se vorbește chiar despre o bursă fabuloasă — 4 milioane de dolari — pe care ar primi-o în cazul că l-ar învinge pe Clay. Avînd însă în vedere forța și tinerețea acestuia, cele 4 milioane de dolari constituie o... himeră.

MICA PUBLICITATE

OFERTE DE SERVICIU

● Membrii consiliului asociației sportive Independența Sibiu caută suplinitori pe timpul cît va dura analiza activității cu privire la organizarea și desfășurarea concursurilor pentru „Insigna de polisportiv". Răspundeți la agenție sub: **„Zero purtători"**.

SCHIMBURI

● Schimb partidă întreruptă la Florin Gheorghiu contra ceva similar la oricare alt concurent. Răspundeți sub: **„Participant la campionatul republican de șah"**.

LECȚII-MEDITAȚII

● Predăm convenabil lecții despre felul în care se poate organiza o gală de box pe întuneric. Amatorii vor trebui să posede veiuze cu șnur prelungitor sau, în cel mai rău caz, lanterne de buzunar. Adresați-vă: **Organizatorii campionatului republican pe echipe din Cîmpulung-Muscel.**

POȘTA MAGAZIN

IOAN MALINAS, GHERLA. — Antrenorul Constantin Teașcă are 44 de ani. El este originar din Giurgiu, unde a și jucat pentru prima oară fotbal — la Acvila. A mai activat, un timp, la Concordia Ploiești, după care a renunțat să mai joace (și-a dat seama, probabil, că nu-l așteaptă un loc în „națională"!) devenind antrenor și, din cînd în cînd, publicist. In ambele ipostaze — apreciat.

R. MARDALE, SLĂNIC PRAHOVA. — Da, echipa de fotbal Progresul Alexandria, din campionatul regiunii București, a jucat acum 3 ani în categoria „B"! Fotbaliștii din Alexandria au ajuns apoi în „C", căzînd în cele din urmă în „regiune". Sper că măcar acum au pus... frîna, ca să nu se ducă și mai la vale! Ne întrebați ce jucători de valoare a

avut această echipă? Probabil că nici unul. Altfel, nu retrograda!

ECATERINA TOMARNISKA, BAIA MARE. — 1) Numele „mic" al lui Dan Coe este Dan. — 2) De acord cu dv.: E. Jenei, de la Steaua, este unul dintre cei mai corecți fotbaliști. Nu-mi aduc aminte să fi fost sancționat vreodată pentru un act de indisciplină. El și... Neacșu de la Progresul! Iată datele cerute: la 22 martie 1967 va împlini 30 de ani. Este arădean. De altfel, înainte de a veni la Steaua — în 1956 — a jucat la U.T.A.

DUMITRU MARCIULESCU, PLOPȘORU — La categoria grea (peste 97 de kilograme) campion mondial la lupte greco-romane este sovieticul Alexandr Ivanițki, iar la lupte libere titlul este deținut de maghiarul Istvan Kozma.

ION OPREA, BÎRLAD. Lui Florin Gheorghiu îi puteți scrie pe adresa Federației române de șah: București strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie. Nu uitați să puneți și numele expeditorului, adică al dv. Nu de alta, dar ca să nu creadă că e o mutare în plic de la Partoș și să aibă emoții!

ȘTEFAN IRIMESCU, PLOIEȘTI. — In 1963, în cadrul „Cupei Orașelor Tîrguri", în cele două meciuri Petrolul—Ferencvaros s-au înregistrat următoarele rezultate: 0—2 la Budapesta și 1—0 la Ploiești.

RADU MOSOR, COMUNA CAPUS. — Eftimie, care a evoluat în anii trecuți la Știința Craiova, joacă acum la Dinamo Pitești. La ce echipe a mai fost legitimat? La Dinamo Bacău și la Dinamo București. El a jucat de 3 ori și în echipa națională: la 26 octombrie 1958, în meciul cu Ungaria (1—2), la 3 noiembrie 1958 în partida cu Turcia (3—0) și la 22 mai 1960, în întîlnirea cu Cehoslovacia (0—2).

ION POȘTAȘU
Ilustrații: N. CLAUDIU

De la fotbal la... judo

„Anton Geesinkstraat". O stradă în Utrecht. Șiruri de plopi argintați, case vechi cu acoperișuri roșii și ferestre albastre, jardiniere dinspre care adie mireasmă de chiparoase. Sunăm la numărul 11. In deschizătura ușii apare un chimono, un cap cu păr negru, ochi oblici și surîs enigmatic. „Isuko Minatoia, maestru de judo", se recomandă acest fiu al „Țării soarelui răsare", pentru noi apariție neașteptată, în vechiul burg olandez. Bănuind scopul vizitei noastre ne conduce într-un salonaș. Geesink ne aștepta în șort și papuci. Il mai văzusem, dar acum privit de aproape ni se părea imens. Ne invită la o cafea cu lapte — obicei olandez și al casei. La Geesink nu se bea alcool...

Conversația se leagă repede. Geesink, veritabil „globetroter", vorbește cîteva limbi, inclusiv japoneza.

Îi oferim cartea Olimpiadei apărută în România și evocăm întrecerile de la Budokau, teribilul meci cu Kaminaga.

— După Tokio s-a scris că ați fi putut reuși foarte bine în atletism sau lupte. Cum ați ajuns totuși la judo?

— La început am fost jucător de fotbal. Tata era zidar și de la 12 ani eu lucram cu el la binale. Căram cărămizi cu roaba și cînd scăpam de la lucru dădeam fuga pe maidan la Kondorf și jucam fotbal. Mi-a plăcut mult și n-am rupt definitiv legăturile cu acest sport. Acum sînt antrenor cu pregătirea fizică a echipei DOS UTRECHT, din liga I de fotbal a Olandei. Judoul l-am învățat de la un marinar din Rotterdam, cînd aveam vreo 16 ani. Omul acela spunea că pentru greutatea și înălțimea mea — aveam 1,95 m și aproape 95 kg — sînt foarte agil și suplu și voi deveni campion. Prorocirea lui s-a adeverit.

— Fiindcă v-ați perfecționat în judo la... sursă ne permitem să vă întrebăm dacă îl concepeți ca un sport sau ca pe o disciplină cu implicații mai largi?

— Pentru mine judo este un sport și e bine să fie așa. Un sport util, care dezvoltă multe calități. În Olanda e foarte popular. Avem 50.000 de judokas. Pentru japonezi însă judoul este mai mult decît un sport. Este un cult, care ține de tradițiile și de psihologia acestui popor.

— Se spune că un bun cunoscător al judoului fie chiar o femeie, poate doborî adversari cu greutate și forță mult superioară.

— Judoul este replica sportivă a jiu-jitsului, un mijloc de autoapărare fără arme. Nu este vorba de nimic misterios. Ceva forță în brațe, reflexe prompte, prize și mișcări executate cu precizie. Un judokas — „centură neagră" — poate culca orice adversar. Iată-l pe Minotoia. Nu are decît 60 de kilograme. Dar, cu arta lui, printr-o simplă mișcare a brațelor și șoldului, într-o clipită pune la pămînt cîțiva grei de peste 100 kilograme.

— Ce distincție se poate face între judo și karate?

— Karate-ul a luat din jiu-jitsu elementele cele mai periculoase. Loviturile la carotidă cu tăișul palmei, prize ucigătoare și torsiuni, lovituri cu piciorul. Nu este un sport. In plus, antrenamentul devine barbar, urmărind prin lovire în corpuri dure formarea de calozități la mîini și picioare. Nu vă sfătuiesc să practicați karate-ul, ne spune rîzînd Geesink.

— In perioada pregătirii olimpice ați urmat un regim alimentar special?

— Absolut de loc. M-am alimentat ca orice olandez. Am consumat mult pește, heringi îndeosebi, lapte, legume. De loc alcool sau tutun. Judoul asigură o bună digestie. Nu recomand rețete. Fiecare sportiv trebuie să știe singur cum să se alimenteze, să-și cunoască bine organismul.

Cu acest răspuns ne luăm rămas bun de la Geesink care transmite salutări tinerilor din România, practicanți ai judo-ului.

I. GOGA

Iată-l pe Geesink la Tokio, întîmpinat cu simpatie de un grup de tinere japoneze

Hartelijke groeten, van Anton Geesink aan alle judoka, van Romenie. Utrecht. 25.8.1966

Cu cele mai bune urări de la Anton Geesink pentru toți judokas din România